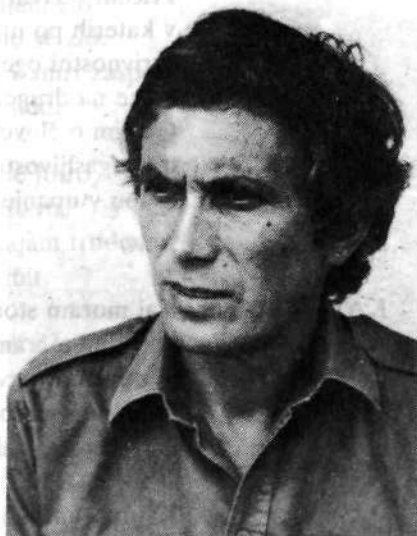


## Pesmi



Tone  
Kuntner

**PRIČAM** Pričam o nas in o naših dneh.  
(Golčim besede srca in vesti.)  
Pričam za naše sinove in hčere,  
da ne bi živeli, kot mi, brez vere  
v prihodnje dni:  
z našimi morami in strahovi,  
z našimi zmotami in lažmi.

Pričam o narodu in domovini,  
ko paberkujemo domačini  
na lastnih poljih bogati med brati.  
Golčim iz domačih vasi in tujine,  
iz slehernih naših domov in grobov,  
iz porušenih hramov, zaraščenih njiv,  
iz trnja, robidovja in kopriv.

Pričam o zemlji, vodi in zraku,  
ko vse bolj mogočni s hrupom in strupom  
dobrene množimo  
in vse bolj nemočni kljubujemo raku.  
Golčim v jeziku bolnih dreves,  
trav in cvetlic, hirajočih teles;  
v jeziku poeta, ki nima jezika.

Pričam o živih in mrtvih rečeh,  
v katerih po nikdar odkritih poteh  
skrivnostni ogenj nevidno prehaja  
z ene na druge.

Golčim o človeku,  
o neugasljivosti sanj in življenja,  
o upu v upanje.

**KAJ MORAM  
STORITI**

Kaj moram storiti,  
ko se ne maram hudiču zapisati  
in mu služiti  
in ko ne morem stopiti  
iz njegovega zakletega kroga?

Kaj moram, kaj morem storiti, zaboga,  
kaj zoper sovraštvo, nasilje in kri,  
ko sem že sam s krvjo oškropljen  
in sem nasilen zoper nasilne  
in sem do sovraga sovražen sam?

Kaj moram storiti,  
da bom mogel življenje  
čist dopolniti  
in da mojih sinov in vnukov  
ne bo kdaj v prihodnosti mene sram?

**PREBUJAM SE**

Prebujam se iz mračnih sanj  
v bleščeče lep današnji dan.

Molčim in ne odprem oči.  
Ker se bojim in me slepi.

Preživel sem strahotno noč  
zaman klicaje na pomoč:

nesvoboden, vklenjen, sam,  
ponižan, žaljen, poteptan.

Sem sanjal od sveta bolan  
včerajšnji, jutrišnji dan?

**SANJAM ZLO** Sanjam zlo,  
samo še zlo.  
Da v smrt zaspati  
ni hudo.

Pride jutro,  
zlati svit.  
Vstajam truden  
in ubit.

Vsak dotik  
povzroča rano.  
Bodi dobra,  
dobra z mano!

**NE TRGA SE MI SRCE** Ne trga se mi srce,  
**SE MI SRCE** ker se ti trgaš od mene,  
trga se mi, ker ve,  
kam te življenje žene,

življenje presilne mladosti, –  
na neosvojene gore, –  
življenje, ki zna biti sreča,  
a je prevečkrat gorje;

žene te daleč od mene,  
nedosežno za moje roke.

**BULDOŽER RIJE** Buldožer rije,  
trga, podira.

Neustavljiv  
pokopava svet,  
ki sam in preklet  
že dolgo umira.

Gluhemu hrupu  
se srce v obupu  
brezmočno upira.

ZRASLO SEM      Zraslo sem  
ZRNO              zrno  
z opuščeno njivo,  
ki neustavljivo  
rojeva osat.

Ne znam več  
živeti uporno  
in živo.

Naj pride  
me kmet podorat.

ZGODAJ      Zgodaj odhajajo  
ODHAJAJO      letos selivke.

Vse naše sanje  
z njimi gredo.

Čaka nas dolga  
in mrzla zima.

Nikomur med nami  
ne bo lahko.